

hvis den faar Tilskud, kunne samle en hel Del Penge op, for hvilke den ganske vist nok kan have Brug, men ikke har nødvendig Brug for, samtidig med at en anden Kasse, der i flere paa hinanden følgende Aar har haft stor Arbejdsløshed, staar og mangler Penge til at dele ud til sine Medlemmer.

Den højtærede Indenrigsminister syntes at gøre sig til Talsmand for, at denne Sag ordnes gennem Kommunerne. Ogsaa jeg har overvejet, om man ikke kunde gaa den Vej, men jeg vil sige, at det var mig aldeles umuligt at finde noget Grundlag, paa hvilket man kunde bygge i saa Henseende. Jeg tror ikke, man vil kunne naa noget fornøftigt ad den Vej, og selv om man kunde naa til at organisere Arbejdsløshedsunderstøttelse i kommunale Foreninger, tror jeg, at det Resultat, man naaede til, ikke vilde være saa heldigt som det her foreslaaede. Der er ikke af den højtærede Indenrigsminister fremsat et eneste Argument for, at det skulde være heldigere at ordne Sagen kommunalt, ud over dette ene, at det er Kommunerne, der have Nytte af Lovforslaget derved, at der ikke kommer saa mange ind under Fattigvæsenet, og at det derfor er nødvendigt, at ogsaa Kommunerne yde noget Tilskud. Det er rigtigt, men det er dog ikke et Argument, der vejer saa særlig stærkt. Jeg vil mod den af den højtærede Minister foreslaaede Ordning fremhæve, at den vil snarere forøge Arbejdsløsheden end formindske den. Jeg giver et Eksempel. Der er to kommunalt begrænsede Foreninger, en i Aarhus og en i Randers. De yde begge Understøttelse til de arbejdsløse. Nu er der en Del arbejdsløse i den ene By, men godt Arbejde i den anden. Saa vil man jo ganske sikkert fra Statens Side kunne sige, at det var retfærdigt, om den By, hvor der er godt Arbejde, telegraferede til den anden By og sagde: Her er Plads for en hel Del af jer, kom her ned. Men naar det nu er en kommunal Kasse, tror den højtærede Minister saa ikke, at Arbejderne i den By, hvor der er godt Arbejde, ville betænke sig to Gange, før de telegraferer til den anden By: Kom her til. De ville for det første sige: Det kan jo egentlig være os ret ligegyldigt, om de Mennesker i Aarhus gaa arbejdsløse eller

ej, naar bare vi ere godt dækkede her; hvorfor skulde vi paatage os den Risiko at trække en hel Del Arbejdere her til? Maaske glipper Arbejdet her i Byen om en 8—14 Dage, og saa skulde disse Mennesker maaske paa en eller anden Maade falde ind under vor Kasse. Jeg tror, denne Ordning vil virke afskrækkende paa Kammeraterne indbyrdes, medens der, naar Forholdet er ordnet saaledes, at det er faglige Kasser, som mulig spænde over hele Landet eller arbejde sammen i Forbund, ligger den stik modsatte Opfordring til de enkelte Medlemmer. Er der Arbejdsløshed i Aarhus, maa Arbejderne i Randers være med til at betale Understøttelse til dem i Aarhus. De ere da ganske naturligt stærkt interesserede i at sørge for, at hver en Smule Arbejde der kan findes, kommer deres arbejdsløse Kammerater i den anden By til gode. Saadanne Kasser ville, efterhaanden som de udvikle sig, virke meget, meget stærkere end Arbejdsanvisningskontorer. Kammerater ville sige indbyrdes: Her er Arbejde for nogle Mennesker, vi maa se at faa bragt dem i Arbejde, som vi kunne, thi selv om de bo i andre Byer, tære de paa os og paa vor Kasse, hvis de ikke kunne faa Arbejde. Jeg tror derfor ikke, at denne den højtærede Indenrigsministers Indvending, at det burde ordnes kommunalt og ikke som af mig foreslaaet, i Virkeligheden vil kunne holde Stik. Jeg tror heller ikke, at det er godt, at det kommer for stærkt frem, at der fra Statens Side er et Ønske om at vise Sagen tilbage og kun at ville træde hjælpende til over for Kommunerne, hvis de ville gøre noget. Man kan nemlig, som det ogsaa er fremhævet af flere Talere, ikke blive ved at afvise denne Sag, uden at man risikerer, at den kommer igen med større Kraft og stærkere og stærkere Kræv. Dertil kommer ydermere, at Forholdene ude i Kommunerne jo ikke ere saadanne, at de ere særlig lystne efter at faa flere Udgifter. Jeg tror derfor, at hvis det ordnes kommunalt, væsentlig paa Basis af Tilskud fra Kommunerne, vil det vække stor Uvillie.

Den højtærede Indenrigsminister omtalte forskellige Enkeltheder i Forslaget. Han kunde blandt andet ønske, at der havde været bestemte Regler for Landar-